

Sygn. akt V KO 8/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie z wniosku **R. K.**

o wznowienie postępowania karnego w sprawie zakończonej prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II AKa (...)

na posiedzeniu w dniu 26 maja 2020 r. bez udziału stron

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany R. K. pismem z dnia 22 października 2019 r. skierowanym do Sądu Apelacyjnego w (...), wniósł o wznowienie postępowania karnego, wskazując, że Sąd Rejonowy w J. , przed przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu w J. , powinien był zadbać, by pomiędzy doręczeniem aktu oskarżenia a terminem rozprawy upłynął siedmiodniowy termin, czego w tej sprawie Sąd zaniedbał. W tym stanie rzeczy, zdaniem skazanego R. K. , naruszono jego prawo do obrony. Wezwany do sprecyzowania, o jaką sprawę chodzi, wskazał, że jego wniosek dotyczy sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w J. pod sygn. akt III K (...). Z uwagi na to, że w tej sprawie w postępowaniu odwoławczym orzekł Sąd Apelacyjny w (...) (wyrok z dnia 25 października 2017 r., II AKa (...)), Sąd Apelacyjny w (...), stosownie do art. 544 § 2 k.p.k., przekazał ten wniosek Sądowi Najwyższemu.

Przewodniczący Wydziału V w Izbie Karnej, zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2020 r., wezwał skazanego do podania, jakie to okoliczności, wymienione w art. 540 k.p.k. lub art. 540a k.p.k. czy art. 540b k.p.k., miałyby stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania karnego, pod rygorem skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Skazany R. K. , pismem z dnia 28 stycznia 2020 r., wyjaśnił, że podstawą wniosku jest okoliczność niepopelniania przez niego przypisanego mu przestępstwa rozboju na szkodę D. Ł.. W dalszej części pisma wskazał, że z informacji jakie posiada, a uzyskanych „od osób z kręgu poszkodowanego” ma wynikać, iżby pokrzywdzony nie utracił w wyniku przestępstwa dowodu osobistego, którego kradzież została przypisana skazanemu. Podniósł także, że pokrzywdzony miał posługiwać się na terenie Niemiec, przed 2016 r., tym dowodem osobistym, a ojciec pokrzywdzonego potwierdzić miał, że D. Ł. celowo pomógł skazanego o kradzież. W piśmie tym wyrażono również oczekiwanie, by Sąd zwrócił się do różnych organów i instytucji w G. o potwierdzenie, że pokrzywdzony w dniu 3 stycznia 2016 r. posługiwał się dowodem osobistym wydany przed 2016 r. w Z..

W przedmiotowej sprawie poza sporem jest, że skuteczne zainicjowanie przez skazanego postępowania o wznowienie postępowania wymaga złożenia wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.). Skazany, którego nie stać na ustanowienie obrońcy z wyboru dla dokonania takiej czynności może złożyć wniosek o przyznanie mu obrońcy z urzędu dla jej wykonania. Podkreślić też należy, że instytucja wznowienia postępowania jest wysoce sformalizowana w zakresie istnienia podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. W przypadku wniosków o wznowienie postępowania, złożonych przez strony osobiście, ustawa procesowa umożliwia skierowanie wniosku na posiedzenie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku (art. 545 § 3 k.p.k.), jeżeli wniosek nie jest oparty na ustawowej podstawie, albo gdy odwołuje się do okoliczności, które nie stanowią takiej podstawy. W niniejszej sprawie złożone przez skazanego R. K. pisma wskazują jedynie na dwie kwestie. Po pierwsze, wadliwe procedowanie Sądu w prawomocnie zakończonym postępowaniu karnym (pismo z dnia 22 października 2019 r.), które, nawet jeżeli miało miejsce, nie odpowiada jakiegokolwiek podstawie wznowieniowej określonej w

art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., ani – z uwagi na deklarowane uchybienie – nie może stanowić sygnalizacji do rozważenia wznowienia postępowania karnego z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k.). Po drugie, wskazane w ostatnim piśmie skazanego R. K. okoliczności, z uwagi na ich enigmatyczność (informacje uzyskane z kręgu osób pokrzywdzonego), albo potrzebę poszukiwania dowodów (zwrócenie się do organów i instytucji niemieckich z zapytaniem czy posiadają określone informacje), także żadną miarą nie odpowiadają podstawom wznowieniowym *propter nova*. Należy przy tym podkreślić, że skazany R. K. w swoich pismach nie wskazał, aby miało istnieć jakieś nowe źródło dowodowe albo miałyby pojawić się jakieś nowe fakty i z jakiego źródła dowodowego miałyby wynikać. Postępowanie w przedmiocie wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania karnego jest zaś szczególnym postępowaniem, które ma prowadzić do wyeliminowania z obrotu prawomocnego wyroku skazującego tylko w ściśle i wąsko określonych przypadkach. Ustawodawca nie zezwala bowiem na możliwość kontestowania prawomocnych wyroków skazujących z jakiegokolwiek powodu. Postępowanie to nie służy także ponownej weryfikacji poprawności wydanego już w sprawie prawomocnego orzeczenia. Wznowienie możliwe jest, z uwagi na podstawę *propter nova*, tylko wtedy, gdy strona wykaże istnienie nowych faktów lub nowych dowodów, które wskazywać mają m.in. na to, że skazany przestępstwa nie popełnił. Przypomnieć w tym miejscu należy, że postępowanie wznowieniowe nie służy, na co wielokrotnie w swym orzecznictwie wskazywał już Sąd Najwyższy, poszukiwaniu nowych dowodów, a więc podejmowaniu czynności, które dopiero mają doprowadzić do zdobycia nowych dowodów czy też nowych faktów. Przewidziana w art. 97 k.p.k. w zw. z art. 546 k.p.k. możliwość sprawdzenia okoliczności faktycznych ma służyć jedynie potwierdzeniu twierdzeń stron zawartych we wniosku co do nowych faktów czy nowych dowodów, a nie ich poszukiwaniu. Z tego też powodu, ewentualny obrońca z urzędu wyznaczony skazanemu w celu rozważenia sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania karnego nie miałby obowiązku poszukiwać dla skazanego nowych faktów czy dowodów.

Skoro zatem żądanie skazanego R. K. nie znajduje żadnych podstaw w zakresie wznowienia postępowania, to należało odmówić przyjęcia tego wniosku, bez rozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.